

NO M'AGRADA LA MEVA DONA

I jo quina culpa tinc? Ja ho sé, m'ho ha dit mil vegades, que quan tens una criatura se't desfigura el cos. Mira, jo no sé res, però la Lluïsa té unes mamelles horribles: caigudes, creuades de vetes blaves, una cosa així com pastoses, no sé si m'explico. I després hi ha la panxa. Ja ho sé, ja ho sé, pobreta, li van fer una cesària, però és que hi ha exercicis, dic jo, i disciplina, perquè d'altres mares, que han passat la cesària, eh?, les veus en biquini i tot, i fan goig. Però ella té una panxa tova, caiguda, i la cicatriu diu que ni es veu; no es veu perquè està enfonsada entre replecs de greix, guapa! No sóc jo d'aquells que es queden al marge, perquè podríem fer-ho, no? Mira el meu pare, li haguessis dit que havia de canviar un bolquer o de donar un biberó i del clatellot ens hauria tombat a tots a terra. Jo, no. Som diferents i jo dels que més, eh? Vaig estar al part i tot, i no vaig tallar el cordó perquè em feia un fàstic que no me l'aguantava. Un part és una cosa horrible, plena de succs i de gemecs, i la criatura, mira que em sap greu dir-ho, però l'Octaviet, en néixer, era lleig amb avarícia: arrugat, vermell, pelut més del normal... Això sí: la criatura portava uns collons més grans que els seus punys i una tita que semblava que ja trempava i tot. Després es va arreglar i ara és una preciositat de

criatura. Doncs jo, si cal aixecar-se del llit mil vegades, doncs m'aixeco, i si cal portar-lo a cal metge, netejar-li les caques o passejar-lo en braços hores i hores fins que se li calmin els plors aquells tan exasperants que mai saps per què són, doncs ho faig. La Lluïsa podrà retreure'm moltes coses, però aquesta, no.

Com que no tinc ni temps ni vaig llarg de cèntims, jo em cuido fent jòguing. Cada dissabte i cada diumenge, em faig cinc i sis quilòmetres, amb l'iPod posat i fent anar els braços. Darrerament m'emporto pesos petits per fer bíceps alhora. Eh que això costa? Doncs ho faig perquè, si no, amb la llauna de la criatura, estaríem sempre escarxofats de pur cansament. Doncs jo m'aixeco d'hora, sense fer soroll per no despertar la senyora i me'n vaig a córrer. I ella diu que si estic com estic –ni un gram de greix, tu– és perquè jo no he parit. Té raó: ella porta desavantatge. Però endrapa com un lleó. Al principi era pel nen, ordres del metge. Però i ara que ja fa dos mesos que no mama i que menja farinetes i un sol biberó de farmàcia al dia? Dona, aixeca el cul de la cadira, que t'estàs quedant molsuda com ta mare!

D'acord; jo fumo i ella s'ho va deixar arran de l'embaràs. Sí, reina, Lluïsa, i quina força de voluntat que tens. Però és que, mecagonlou, jo em fumo UN cigarret al dia. I a sobre em toca sortir a la terrasseta, per no contaminar l'aire. I té la barra de dir que faig pudor. Em faig el cigarret d'havent dinat, em rento les dents, eh?,

i apa, a la feina. Ella fumava un paquet diari i té molt de mèrit que ho deixés, jo sóc el primer a reconèixer-ho. I és veritat que, amb el nen, porta molta més càrrega que jo, perquè ella té un horari molt millor que el meu –arreglat per cuidar el nen, i després de posar-nos TOTS DOS d'acord–, i és veritat que em trobo el dinar fet i el sopar fet (quasi sempre), però és que si em fico a la cuina, primer que no en sé –conforme: en podria aprendre, però quan?– i després que sembla que li he envaït el territori perquè em fot fora i es queixa que ho he deixat tot fet una merda i em fa un sermó d'aquells que diuen que els homes no sabem fer més que una cosa cada vegada i diu allò tan simpàtic que no sabem caminar i mastegar xiclet a la vegada. Ara és moda, dir que elles són superiors? Doncs, apa, digues que sí, total, què costa? I tots (nosaltres i elles) sabem que és mentida. Sí, reina, Lluïsa, ets més espavilada que jo, més eficient i més treballadora que jo. Però resulta que jo guanyo el doble que tu, perquè a MI m'han ascendit. Que la teva reducció d'horari t'ha perjudicat? Doncs mira, reina, tot no pot ser. Vas ser tu qui ho vas proposar.

No vull ser injust: a casa ajudo, però no col·laboro. És cert. I el nen, el té ella més hores que jo. Conforme. On ho he de firmar? Però, collons, arribo a tres quarts de dues i entro a dos quarts de quatre. Què vols, que mengi a la cuina i que vagi rentant el plat a mesura que el buido? A veure: qui passa l'aspiradora els dissabtes? I

això que vinc rebentat de córrer, però córrer no compta, diu ella, perquè ho faig per gust. És a dir, que encara que em costi, tot el que faig és perquè m'agrada i no té mèrit. I a ella, què li agrada? Queixar-se! Això li agrada!

Ara, que ja pot fer la llagrimeta que vulgui: a mi la Lluïsa ja no m'agrada. No m'excita. Que està així per culpa del part? D'acord. Però això no canvia el fet que no m'agradi. Em faig el càrrec? Sí. M'engresco? Doncs no. Les mamelles em fan fàstic. I a baix no la furguis massa perquè hi té tots els mals. Només vol llengua. I jo, llengua, però fa mal gust, la Lluïsa! Em ve al cap aquell foradot amb les cames eixarrancades i l'Octaviet sortint i se me'n van les ganes. Però què faig? Me'n vaig de putes? Eh que no? Doncs, filla, què vols que faci? Si tinc la mà encarçada, de tant fer-la servir; perquè m'assec a sobre de la mà per adormir-la i que no es noti que sóc jo mateix qui la pela, i de tant tallar-li la circulació de la sang se m'ha quedat bova. I això que m'he comprat aquella piloteta que et poses a la mà prement i afluint, com a gimnàstica. I ni així.

La Lluïsa està lletja. Bé, això no és veritat. Quan s'arregla, encara fa goig. Però despullada, amb les mamelles blavoses i la panxa caiguda, mira, què vols que hi faci, a mi em destrempa. Em destrempa encara que jo no ho vulgui, i per més que pensi en una altra tia, qualsevol actriu, i per més que tanqui els ulls, és l'olor que fa i és sobretot el tacte. I ella plora i diu que sóc un mal home,

que en tinc una altra i que no ho vull fer mai amb ella. Ho intento, et juro que ho intento, Lluïsa, però és un calvari fer l'amor pensant en la Paulina Rubio i llepant sense ganes. I triga a escórrer-se! Triga segles. Ella diu que és que no li ho faig bé, i això em cau fatal, com si em sentís culpable. Però és que no m'agrada, collons! Ho comprenc, això del part i tot plegat, però no me l'aixeca.

Enfront de la meua taula, al despatx, ara han posat la Lali, i mira, no puc evitar-ho: cada vegada que creua o desencreua les cames, em posa a cent. Quan passo per darrere de la seva taula m'arriba l'oloreta de colònia que gasta, que no sé com es diu però que deu estar pensada per a tornar bojós els tios. I hi passo i me la tiraria allà mateix, sexe salvatge davant de tothom: l'engraparia pel cul, li abaixaria les calces d'una estrebada, la hi clavaria fins al fons i li lleparia els mugrons i els xuclaria, sense haver d'aguantar les mamelles amb la mà perquè no caiguin a terra.

Eh que tenir pensaments no fa mal a ningú? Jo no faltó a casa. Però la Lali està boníssima. I em penso que de vegades em somriu. L'he imaginada en totes les posicions, i fent tota mena de coses, per davant, per darrere, el 69, la titola entre els mamelles seves, tan terses, tan fortes, tan rígides, tan noves.

Un dia ho faré. Primer em tocarà fer tot el ritual: que si una floreta, que si una conversa casual, que si anem a

fer un cafè. I un dia ja no podré més. La Lluïsa no s'ho mereix? No, no s'ho mereix. Però em mereixo jo que estigui tan lletja, tan deixada, tan grassa, tan... gastada?

Perquè això és el que li passa: que està gastada.

Això no ho diria ni que em donessin turment: però jo, si se'n trobava un altre que li fes la feina i jo tingués la llibertat de buscar-m'ho fora de casa, seria feliç. Perquè jo me l'estimo. I adoro l'Octaviet. Però al llit sóc molt desgraciat. Hi ha dret? És just? He d'anar sempre reprimet? És que això no és sa. I ella no canviarà. S'ha empoltronit massa. Ho reconeix, que està grassa, però ho diu com si fos culpa de l'univers (i de l'embaràs, i, per tant, meva, és clar), i com si no tingués remei. Fes règim, dona! Fes exercici! Què passa, que un cop casada ja se te'n fot?

He descobert que la Lali no porta sostenidors. Es va ajupir per agafar un paper i ho vaig veure clarament. I se li aguanten com dos generals dalt del cavall espasa en mà. Jo no la deixaria mai, la Lluïsa, però un gust, un dia me'l donaré. Ja ho crec que sí. I això que la mà se m'ha fet balba de pelar-me-la com un mandril. Oi que s'entén, tot el drama que em passa? Oi que un altre ja s'ho hauria fet amb la Lali? Què sóc, una bona persona o un babau?